

XII Niedziela okresu zwykłego (A)

Tekst Ewangelii (Mt 10,26-33): Wićcie sić ich nie bójcie! Nie ma bowiem nic zakrytego, co by nie miało być wyjawione, ani nic tajemnego, o czym by sić nie miano dowiedzieć. Co mówić wam w ciemności, powtarzajcie na światle, a co słyście na ucho, rozgłaszajcie na dachach!

Nie bójcie sić tych, którzy zabijają ciało, lecz duszy zabić nie mogą. Bójcie sić raczej Tego, który duszę i ciało może zatracić w piekle. Czyż nie sprzedają dwóch wróbli za asa? A przecież żaden z nich bez woli Ojca waszego nie spadnie na ziemię. U was zaż nawet włosy na głowie wszystkie są policzone. Dlatego nie bójcie sić: jestećcie wańniejsi niż wiele wróbli.

Do każdego wićcie, który sić przyzna do Mnie przed ludźmi, przyznam sić i Ja przed moim Ojcem, który jest w niebie. Lecz kto sić Mnie zaprze przed ludźmi, tego zaprzę sić i Ja przed moim Ojcem, który jest w niebie.

«Nie bójcie sić tych, którzy zabijają ciało»

P. Antoni POU OSB Monje de Montserrat
(Montserrat, Barcelona, Hiszpania)

Dzisiaj Jezus po wybraniu dwunastu posyła ich i udziela im instrukcji. Ostrzega ich przed prześladowaniem, którego prawdopodobnie doświadczy i radzi, jaka powinna być ich postawa: «Nie bójcie sić tych, którzy zabijają ciało, lecz duszy zabić nie mogą. Bójcie sić raczej Tego, który duszę i ciało może zatracić w piekle» (Mt 10,28). Słowo tej niedzieli rozwija temat prześladowania z powodu Jezusa w stylu, który przypomina ostatnie Bógostwo z Kazania na Górze (cf. Mt 5,11).

Wywód Jezusa jest paradoksalny: z jednej strony dwa razy mówi “nie bójcie sić” i

przedstawia Ojca, który dba nawet o polne ptaki, a z drugiej, nie mówi nam, że ten Ojciec oszczędzi nam przeciwności, a wręcz przeciwnie: jeżeli będziemy jego naśladowcami, najprawdopodobniej spotka nas taki sam los, jak Jego czy innych proroków. Jak to rozumieć? Ochrona Boga polega na zdolności dawania życia naszej osobie (naszej duszy), dawania szczęścia nawet podczas przeciwności i prześladowań. On może dać nam radość Jego Królestwa, która wynika z głębokiego doświadczenia jej już tutaj na ziemi jako zadatku życia wiecznego: «Do każdego wiśc, który się przyzna do Mnie przed ludźmi, przyznam się i Ja przed moim Ojcem» (Mt 10,32).

Ufność, że Bóg jest z nami w każdym trudnym momencie życia daje nam siłę gószczenia sów Jezusa w pełnym świetle. Daje nam tę zdolność czynienia dobra tak, aby dzięki naszym czynkom ludzie mogli chwalić Boga w niebie. Wiśty Anzelm poucza nas: «Czyżcie wszystko dla Boga i dla tego szczęśliwego i wiecznego życia, które nasz Zbawiciel obiecał wam dać w niebie».